

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 20 lutego 2018 roku Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie po rozpoznaniu sprawy z wniosku E. B. przy udziale D. M. o zniesienie współwłasności (sygn. akt II Ns 5480/15):

I. zniósł współwłasność nieruchomości gruntowej nr 497/10, położonej w W., Gmina D., szczegółowo opisanej w księdze wieczystej (...), o wartości 212 000 złotych, w ten sposób, że przyznał ją na wyłączną własność D. M.;

II. ustalił, że D. M. poczynił wydatki na nieruchomość opisaną w punkcie I. w kwocie 1511, 18 złotych, a E. B. w kwocie 210 złotych;

III. tytułem spłaty i rozliczenia wydatków zasądził od D. M. na rzecz E. B. kwotę 109 349, 41 złotych, płatną w terminie miesiąca od dnia uprawomocnienia się postanowienia wraz z ustawowymi odsetkami w razie opóźnienia w płatności tej kwoty;

IV. w pozostałym zakresie wnioski stron oddalił;

V. wskazał, że koszty postępowania każda ze stron ponosi we własnym zakresie,

VI. nakazał pobrać od każdej ze stron, na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego Szczecin -Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie kwoty po 1067, 33 złotych tytułem kosztów sądowych.

Sąd rejonowy oparł powyższe rozstrzygnięcie na następującym stanie faktycznym:

Strony są współwłaścicielami w udziałach po 1/2 niezabudowanej nieruchomości stanowiącej działkę nr (...), położonej w W., o wartości 212 000 złotych. Działkę nabyto w 1998 roku na współwłasność uczestnika i E. G. (pierwsza żona uczestnika). W 2006 roku wnioskodawczyni odkupiła udział do 1/2 od żony uczestnika. Strony były w konkubinacie. Działka początkowo była zakwalifikowana jako budowlana, ale w późniejszym okresie strony przekształciły ją na rolną, aby ponosić niższe opłaty tytułem podatku.

Wnioskodawczyni uiściła podatki od działki w kwocie 210 złotych, a uczestnik poniósł opłaty z tytułu podatku i opłaty abonamentowej za wodę w kwocie 1511,18 złotych.

Obecnie strony są skonfliktowane i wiodą szereg wzajemnych spraw sądowych, w tym postępowanie o zniesienie współwłasności domu mieszkalnego w S..

Wnioskodawczyni jest urzędniczką w Urzędzie Miejskim, a uczestnik prowadzi działalność gospodarczą w zakresie budownictwa.

W tak ustalonym stanie faktycznym sąd rejonowy uznał wniosek wywodzony na podstawie art. 210 k.c. o zniesienie współwłasności za uzasadniony, albowiem złożony został przez współwłaścicielkę nieruchomości.

Odnośnie do sposobu zniesienia współwłasności nieruchomości, której wartość ustalono na podstawie opinii biegłego, Sąd Rejonowy przychylił się do wniosku uczestnika, że jemu należy przyznać działkę, gdyż w innym postępowaniu strony zgodnie żądały, aby drugą działkę – zabudowaną domem mieszkalnym, przyznać wnioskodawczyni, co spowoduje konieczność uiszczenia wysokich spłat na rzecz uczestnika. Z tego względu Sąd Rejonowy uznał, że przyznanie spornej działki uczestnikowi spowoduje równomierny podział składników majątku stron i urealni możliwości wzajemnych spłat. W ocenie Sądu I instancji sytuacja majątkowa wnioskodawczyni nie jest aż tak dobra, aby dokonała spłat z obu nieruchomości.

W zakresie rozszczenia rozliczenia nakładów pomiędzy stronami Sąd Rejonowy, mając na uwadze regulację art. 207 k.c., oddalił wniosek o rozliczenie wydatków w postaci projektu budowy domu i przyłącza gazowego, gdyż uczestnik nie udowodnił, aby projekt powstał na potrzeby tej działki i aby strony go zleciły. Jeśli zaś chodzi o budowę przyłącza

gazowego, jego wycena nie miałyby znaczenia dla wzajemnych rozliczeń stron, skoro uczestnik otrzymał działkę, a wyceniona ona została bez uwzględnienia tego przyłącza. Odnośnie wydatków na utrzymanie działki Sąd Rejonowy uwzględnił wydatek w kwocie 210 złotych, który wnioskodawczyni uiściła tytułem podatku, gdyż udokumentowała to przelewami z konta bankowego, a wysokość była zgodna z wymiarem opłat oraz kwotę 1 511, 18 złotych, które uczestnik poniósł tytułem wydatków na podatki i opłaty abonamentowe za wodę.

Po odjęciu nakładów poczynionych przez strony Sąd Rejonowy wartość spłaty ustalił na kwotę 109 349, 41 złotych, którą uczestnik winien zapłacić wnioskodawczyni w terminie miesiąca od dnia uprawomocnienia się postanowienia.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 520 §1 k.p.c., a kosztami opinii biegłych obciążył po połowie uczestników, adekwatnie do ich udziałów w nieruchomości.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wniosła wnioskodawczyni zaskarżając postanowienie w całości i wnosząc o jego zmianę poprzez zniesienie współwłasności poprzez przyznanie nieruchomości na wyłączną własność wnioskodawczyni E. B.; zasądzenie od wnioskodawczyni na rzecz uczestnika kwoty 106 650,59 złotych tytułem spłaty i rozliczenia wydatków; zasądzenie od uczestnika na rzecz wnioskodawczyni kwoty 500 złotych tytułem zwrotu połowy opłaty uiszczonyj od wniosku oraz zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania przed Sądem II instancji.

Podstawę apelacji stanowiło ujawnienie nowych, nieznanych w dacie wydania zaskarżonego postanowienia faktów, to jest:

- posiadania przez uczestnika zaległości w regulowaniu zobowiązań na kwotę przekraczającą 115 000 złotych;
- wszczęcia przeciwko uczestnikowi postępowania egzekucyjnego z przysługującego mu udziału w nieruchomości położonej w S. przy ul. (...) stanowiącej przedmiot postępowania o zniesienie współwłasności prowadzonego przed Sądem Rejonowym Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie pod sygn. akt II Ns 396/14;
- wszczęcia przeciwko uczestnikowi postępowania egzekucyjnego z przysługującego mu udziału w nieruchomości stanowiącej przedmiot niniejszego postępowania.

W uzasadnieniu apelacji wnioskodawczyni podniosła, że przyznanie nieruchomości objętej postępowaniem na wyłączną własność uczestnika postępowania opierało się na ustaleniu Sądu I instancji, że uczestnik będzie w stanie spłacić wnioskodawczyni kwotę wskazaną w zaskarżonym postanowieniu. Ustalenia te były oparte na treści zeznań uczestnika, który zeznał, że dysponuje środkami umożliwiającymi spłatę, nie ma zaległości w regulowaniu zobowiązań i nie toczą się wobec niego postępowania egzekucyjne. Jednakże pismem z dnia 27 marca 2018 roku komornik sądowy zawiadomił wnioskodawczynię o wszczęciu egzekucji z przysługującego uczestnikowi udziału w nieruchomości położonej w S. przy ul. (...), która stanowi przedmiot postępowania o zniesienie współwłasności prowadzonego pod sygn. akt II Ns 396/14 i dokonaniu zajęcia tego udziału. Ponadto z informacji od komornika wynika, że w toku egzekucji zajęty zostanie także udział uczestnika w nieruchomości objętej postępowaniem. Egzekwowana zaległość uczestnika przekracza kwotę 115 000 złotych. Wskazane okoliczności czynią zapewnienia uczestnika o możliwości spłaty wnioskodawczyni niewiarygodnymi, co uzasadnia dokonanie zmiany zaskarżonego orzeczenia we wskazany w petitum apelacji sposób.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wywiódł także uczestnik zaskarżając je w części – co do punktu II. w zakresie ustalającym, że E. B. poczyniła na nieruchomość wydatki w kwocie 210 złotych i co do punktu III. w zakresie wysokości zasądzonej spłaty ponad kwotę 104 488,82 złotych. Wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez stwierdzenie, że E. B. nie poczyniła nakładów na przedmiotową nieruchomość oraz zasądzenie spłaty na rzecz wnioskodawczyni od uczestnika w kwocie 104 488,82 złotych.

Zaskarżonemu postanowieniu apelujący zarzucił naruszenie:

1. art. 233 § 1 k.p.c. polegające na uznaniu przez Sąd I instancji, że:

- skoro wartość nieruchomości wynosi 212 000 złotych a uczestnik poczynił wydatki na poziomie 1 511,18 złotych, zaś wnioskodawczyni w kwocie 210 złotych, to uczestnik winien tytułem spłaty i rozliczenia wydatków zapłacić na jej rzecz kwotę 109 349,41 złotych, podczas gdy z obliczeń wynika przy takich założeniach kwota 104 698,82 złotych;

- wnioskodawczyni udowodniła poniesienie wydatków na nieruchomość w wysokości 210 złotych, podczas gdy z jej twierdzeń wynika, że posiadała ona także nieruchomość w M. przy ul. (...), podlegającej wpłatom z tytułu podatku od nieruchomości pod właściwość Gminy D., zaś z przedstawionych dowodów wpłaty nie wynika, z tytułu jakiej decyzji lub jakiej nieruchomości następowała wpłata;

2. art. 350 k.p.c. polegające na niesprostowaniu z urzędu oczywistej omyłki rachunkowej w punkcie III. postanowienia, podczas gdy wskazane rozliczenie nie opiera się na przyjętych w punkcie I oraz II kwotach.

W uzasadnieniu apelacji uczestnik podniósł, iż w świetle ustalonej wartości spornej nieruchomości (212 000 złotych), udziałów stron w nieruchomości (po 1/2) oraz wysokość ustalonych wydatków na nieruchomość (uczestnik – 1 511,18 złotych, wnioskodawczyni – 210 złotych), kwota spłaty na rzecz wnioskodawczyni nie może wynieść 109 349,41 złotych. Nawet gdyby przyjąć, że strony nie poczyniły żadnych nakładów, to udział przyjęty do spłaty wyniósłby 106 000 złotych. Skoro zaś Sąd I instancji uznał, iż uczestnik poczynił wyższe nakłady na nieruchomość, niewłaściwym wydaje się zwiększanie jego spłaty o ponad 3 000 złotych. Prawidłowe wyliczenie przy przyjętych przez Sąd I instancji kwotach powinno prowadzić do ustalenia spłaty na kwotę 104 698,82 złotych [$212\ 000\ \text{złotych} : 2 = 106\ 000\ \text{złotych} - 1\ 301,18\ \text{złotych} (1\ 511,18\ \text{złotych} - 210\ \text{złotych})$].

Niezależnie od powyższego skarżący zarzucił niezasadne uwzględnienie kwoty 210 złotych tytułem nakładów dokonanych rzekomo przez wnioskodawczynię, gdyż w tytułach przelewu nie widnieje zapis, jakiej nieruchomości dotyczy wpłata, zaś wnioskodawczyni posiadała w obrębie Gminy D. nieruchomość przy ul. (...). Możliwe zatem, że wpłata dotyczyła tej nieruchomości. Tym samym od kwoty 104 698,82 złotych odejmując 210 złotych, do spłaty pozostawała kwota 104 488,82 złotych. O zasądzenie spłaty w takiej kwocie wniósł uczestnik.

W odpowiedzi na apelację wnioskodawczyni uczestnik wniósł o jej oddalenie i zasądzenie na jego rzecz od uczestnika kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym wedle norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja uczestniczki okazała się w całości niezasadna i nie zasługiwała na uwzględnienie, apelacja uczestnika okazał się zaś częściowo zasadna i skutkowałą koniecznością częściowej zmiany postanowienia z przyczyn wskazanych poniżej.

Ponowne rozpoznanie sprawy w postępowaniu apelacyjnym, wyrażające się w ponownym ustaleniu stanu faktycznego sprawy i ocenie zasadności wniosku na podstawie prawa materialnego prowadzi do wniosków niemal tożsamyh z tymi, jaki wysnuł sąd pierwszej instancji. Sąd odwoławczy przyjmuje ustalony przez sąd rejonowy stan faktyczny za własne ustalenia bez konieczności ich ponownego przytaczania niemal w całości – z tym jedynie wyjątkiem, że (odmiennie niż to przyjął sąd rejonowy) twierdzenie wnioskodawczyni, że poniosła wydatki na nieruchomość wspólną, uznał za nieudowodnione. Przedstawione na poparcie stanowiska wnioskodawczyni potwierdzenia przelewów nie wskazują tytułów wpłaty dokonanych na rzecz Gminy D., zaś uczestnik w postępowaniu przed sądem I instancji kwestionował, aby dotyczyły one podatku za nieruchomość objętą wnioskiem w niniejszej sprawie i wskazywał, że wnioskodawczyni przysługiwało prawo do innej jeszcze nieruchomości położonej we wskazanej gminie. Wnioskodawczyni nie naprowadziła tymczasem żadnych dalszych dowodów potwierdzających zasadność jej stanowiska – choćby w postaci potwierdzenia ze wskazanej gminy, że wpłaty te zostały zarachowane właśnie na poczet należności podatkowych związanych z nieruchomością wspólną. Wobec powyższego, w ocenie sądu okręgowego, twierdzenia wnioskodawczyni w tym zakresie zostały pozbawione wystarczającego oparcia dowodowego i stanowisko sądu rejonowego co do tego, że zostały one wykazane, było zbyt daleko idące. Sąd okręgowy ustalił zatem, że wydatki na nieruchomość wspólną ponosił wyłącznie uczestnik w wysokości wskazanej w zaskarżonym postanowieniu, jako

że w tej części nie było ono kwestionowane przez żadną ze stron we wniesionych apelacjach. W pozostałym zakresie ustalenia sądu rejonowego co do przysługujących stronom udziałów w prawie własności nieruchomości, której dotyczy wnioski, okoliczności nabycia przez wnioskodawczynię udziału w prawie własności tej nieruchomości, jak również co do poczynienia przez uczestnika wydatków na nieruchomość wskazanych wyżej oraz aktualnych relacji stron są prawidłowe.

Na podstawie stanowisk stron wyrażonych na rozprawie apelacyjnej sąd okręgowy ustalił ponadto, uznając poniższe okoliczności za niesporne, że w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym przeciwko uczestnikowi pod sygn. Km 1171/18 realizowany jest przez komornika sądowego tytuł wykonawczy wydany przeciwko D. M. w postaci nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu nakazowym, który to nakaz zapłaty został zaopatrzony w klauzulę wykonalności jako natychmiast wykonalny. Komornik sądowy prowadzący wskazane postępowanie egzekucyjne dokonał w jego toku zajęcia udziału przysługującemu uczestnikowi w nieruchomości objętej wnioskiem w niniejszej sprawie, zaś egzekucja skierowana do udziału uczestnika D. M. w nieruchomości wspólnej stron przy ulicy (...) w S. została umorzona. Postępowanie o zniesienie współwłasności tej nieruchomości jest obecnie w toku. Strony zgodnie wnoszą w nim o zniesienie współwłasności poprzez przyznanie wskazanej nieruchomości na wyłączną własność E. B.. D. M. oczekuje natomiast spłaty przysługującego mu w tej nieruchomości udziału.

W tak ustalonym stanie faktycznym sąd okręgowy uznał apelację wnioskodawczyni za nieuzasadnioną. Zawarte w tej apelacji stanowisko w świetle okoliczności ustalonych na rozprawie apelacyjnej nie zasługuje na aprobatę, zaś wyrażone przez wnioskodawczynię obawy wywołane prowadzeniem wobec uczestnika postępowania egzekucyjnego nie stanowią wystarczającej podstawy dla zmiany zaskarżonego orzeczenia w postulowany przez apelującą sposób. Sąd okręgowy uznał, że przyjęty przez sąd rejonowy w zaskarżonym postanowieniu sposób zniesienia współwłasności jest racjonalny, zaś argumenty przytoczone w uzasadnieniu sądu I instancji – w pełni przekonujące. Prawidłowo wskazał sąd rejonowy, że w postępowaniu dotyczącym zniesienia współwłasności drugiej wspólnej nieruchomości strony oczekują zniesienia współwłasności poprzez jej przyznanie na wyłączną własność E. B., z czym będzie się wiązała konieczność spłaty przez nią udziału D. M.. Z uwagi na wskazywaną przez strony wartość tej nieruchomości kwota z tego tytułu może być znaczna – może sięgać kilkuset tysięcy złotych. Wobec powyższego przyznanie na wyłączną własność wnioskodawczyni także nieruchomości objętej wnioskiem w niniejszej sprawie prowadziłoby do sytuacji, w której obie nieruchomości przypadłyby E. B., która byłaby zobowiązana do uiszczenia na rzecz D. M. bardzo wysokiej kwoty tytułem zasądzonych spłat. Jednocześnie wnioskodawczyni nie wykazała, aby dysponowała środkami koniecznymi na dokonanie tego rodzaju spłaty. Co więcej przedstawiona przez nią w toku postępowania przed sądem rejonowym sytuacja majątkowa poddaje w wątpliwość realność jej deklaracji co do możliwości spłaty udziałów uczestnika przysługującym mu w obu nieruchomościach wspólnych. Wobec powyższego przyjęty przez sąd rejonowy sposób zniesienia współwłasności będzie skutkował tym, że każdy ze współwłaścicieli uzyska na wyłączną własność jedną z nieruchomości wspólnych, skoro w drugiej sprawie strony zgodnie dążą do przyznania drugiej nieruchomości wspólnej na wyłączną własność E. B. i jednocześnie na każdej ze stron będzie ciążył obowiązek spłaty na rzecz drugiej. W efekcie zabezpieczone zostaną interesy obu stron, zaś wzajemność roszczeń uczyni wymaganą spłatę realną. Co więcej przytoczone w apelacji wnioskodawczyni argumenty dotyczące skierowania postępowania egzekucyjnego do udziału uczestnika przysługującego mu w prawie własności nieruchomości, której dotyczy niniejsza sprawa, dodatkowo przemawiają przeciwko stanowisku apelującej. Skoro bowiem istnieje ryzyko licytacyjnej sprzedaży udziału uczestnika w tej nieruchomości, to korzystniejszym dla wnioskodawczyni rozwiązaniem będzie przyznanie tej nieruchomości na wyłączną własność D. M. oraz zasądzenie od niego na jej rzecz należnej spłaty. Gdyby bowiem uczestnik nie spłacił wnioskodawczyni w zakreślonym przez sąd terminie, to będzie ona mogła dokonać potrącenia tego długu z wzajemną wierzytelnością uczestnika w razie ewentualnego obciążenia jej obowiązkiem spłaty na jego rzecz w postępowaniu dotyczącym drugiej nieruchomości wspólnej. Wobec powyższego należało uznać apelację wnioskodawczyni za pozbawioną oparcia merytorycznego, co w rezultacie prowadziło do uznania jej za nieuzasadnioną, w efekcie czego podlegała ona oddaleniu w całości na podstawie art. 385 k.p.c., o czym orzeczono w treści punktu 2. formuły sentencji postanowienia.

Natomiast podniesione w apelacji uczestnika postępowania zarzuty okazały się częściowo uzasadnione, co doprowadziło w rezultacie do częściowej zmiany zaskarżonego orzeczenia. Apelujący wskazywał na błędne ustalenia sądu rejonowego co do poczynienia przez wnioskodawczynię wydatków na nieruchomości wspólną oraz dokonanie przez sąd wadliwego rozrachunku poczynionych przez niego nakładów na nieruchomości, w następstwie czego doszło do nieprawidłowego ustalenia wysokości spłaty należnej od niego na rzecz wnioskodawczyni poprzez zasądzenie jej w nadmiernej wysokości. Stanowisko to okazało się częściowo trafne. Sąd okręgowy uznając argumentację uczestnika za częściowo uzasadnioną dokonał częściowej zmiany ustaleń faktycznych poczynionych przez sąd rejonowy i przyjął, że wnioskodawczyni nie wykazała poniesienia wydatków na nieruchomości wspólną. Już tylko powyższa zmiana ustaleń faktycznych musiała prowadzić do konieczności częściowej zmiany zaskarżonego postanowienia. Apelacja uczestnika okazała się częściowo słuszna także w zakresie nieprawidłowego wyliczenia przez sąd rejonowy wysokości należnej uczestniczce spłaty. Skoro bowiem sąd I instancji ustalił, że uczestnik poniósł wydatki na nieruchomości wspólną w kwocie 1 511 złotych 18 groszy, zaś wartość nieruchomości wspólnej ustalił na kwotę 212 000 złotych, to w efekcie winien był określić wysokość przypadającej na rzecz wnioskodawczyni spłaty na kwotę 105 244 złotych 41 groszy, którą należało ewentualnie podwyższyć o równowartość połowy wydatków wnioskodawczyni, które to sąd rejonowy nietrafnie uznał za poniesione. Ponieważ jednak, wbrew stanowisku sądu rejonowego, nie zostały one udowodnione, to należało uwzględnić jedynie wydatki poniesione przez uczestnika w wysokości ustalonej przez sąd rejonowy, która nie była kwestionowana w apelacji żadnej ze stron, a w konsekwencji przyjąć, że na rzecz uczestnika powinna przypaść od drugiego współwłaściciela połowa poniesionych przez niego wydatków, czyli kwota 755 złotych 59 groszy. O taką sumę należało zatem obniżyć kwotę należnej wnioskodawczyni spłaty opiewającej na kwotę 106 000 złotych (połowa z 212 000 złotych). W efekcie tego do zapłaty z tego tytułu pozostawała na rzecz wnioskodawczyni od uczestnika wskazana wyżej kwota 105 244 złotych 41 groszy (106 000 – 755,59). Tymczasem kwota spłaty zasądzona od uczestnika przez sąd rejonowy w punkcie III zaskarżonego postanowienia odbiega od wskazanej powyżej, a ponadto nie znajduje uzasadnienia w okolicznościach sprawy. Ponieważ sąd okręgowy zmienił częściowo ustalenia faktyczne sądu rejonowego i uznał, że jedynie uczestnik poczynił wydatki na nieruchomości wspólną, to w rezultacie zaskarżone postanowienie podlegało zmianie poprzez ustalenie w jego punkcie II, że uczestnik D. M. poczynił wydatki na nieruchomości wspólną w kwocie 1 511 złotych 18 groszy oraz oddalenie wniosków stron o rozliczenie wydatków w pozostałym zakresie; co w konsekwencji prowadziło do konieczności zmiany zaskarżonego postanowienia także w jego punkcie III poprzez zasądzenie na rzecz wnioskodawczyni od uczestnika tytułem spłaty prawidłowo obliczonej kwoty 105 244 złotych 18 groszy. Dalej idąca apelacja uczestnika była niezasadna, jako że błędnie odjął on od należnej na rzecz wnioskodawczyni spłaty całość poniesionych przez siebie wydatków, które prawidłowo obciążały obie strony w równych częściach.

Tak argumentując i znajdując podstawy do częściowej zmiany zaskarżonego rozstrzygnięcia sąd okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. uwzględnił apelację uczestnika w części, o czym orzekł w treści punktu 1. a) i b) formuły sentencji postanowienia, zaś w pozostałym zakresie na podstawie art. 385 k.p.c. apelację tę oddalił jako częściowo niezasadną, o czym orzekł w treści punktu 2. formuły sentencji postanowienia.

O kosztach postępowania apelacyjnego sąd okręgowy orzekł na podstawie art. 520 § 1 k.p.c. poprzez zastosowanie przewidzianej tym przepisem zasady, że każdy uczestnik ponosi koszty swojego udziału w sprawie. Powyższa zasada jest nienaruszalna wtedy, gdy uczestnicy są w równym stopniu zainteresowani wynikiem postępowania lub – mimo braku tej równości – ich interesy są wspólne (vide postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2011 roku, sygn. akt II CZ 120/11). W niniejszej sprawie wnioskodawczyni jak również uczestnik postępowania byli zainteresowani zniesieniem współwłasności, a prezentowali jedynie odmienne i korzystniejsze dla siebie zapatrywania w zakresie sposobu zniesienia tej współwłasności.

Stąd też rozstrzygnięto jak w punkcie 3. formuły sentencji postanowienia.

SSO Tomasz Szaj SSO Katarzyna Longa SSR del. Ziemowit Parzychowski

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować sporządzenie uzasadnienia.
2. Odpis postanowienia wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi wnioskodawczyni oraz pełnomocnikowi uczestnika.
3. **Wylączyć i zwrócić akta księgi wieczystej.**
4. Przedłożyć z zażaleniem na orzeczeniem o kosztach postępowania apelacyjnego albo za 14 dni zwrócić do Sądu Rejonowego.

Dnia 19 kwietnia 2019 roku

SSR del. do SO Ziemowit Parzychowski